

Sygn. akt X Kz 83/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, X Wydział Karny - Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Wróblewska

Sędziowie: SSO Eliza Proniewska (spr.)

SSO Piotr Schab

Protokolant: prot. sąd. – stażysta Monika Parda

przy udziale Prokuratora Jolanty Pydyniak

po rozpoznaniu w sprawie **S. K. (1)**

podejrzanej o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

zażalenia obrońcy podejrzanej na postanowienie Sądu Rejonowego dla (...) w W. z dnia 12 grudnia 2012 r. sygn. II Kp 2685/12

w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanawia:

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że wyeliminować z jego podstawy prawnej pkt 1 § 1 art. 258 k.p.k., w pozostałym zakresie utrzymać orzeczenie w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2012 r. Sąd Rejonowy dla (...) w W. zastosował - na podstawie art. 249 § 1 kpk, art. 258 § 1 pkt 1 i pkt 2 oraz § 2 kpk - wobec S. K. (1) środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres trzech miesięcy, tj. od dnia 10 grudnia 2012 r. do dnia 10 marca 2013 r.

Powyższe postanowienie zaskarżył obrońca podejrzanej, zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść postanowienia, a to przepisu art. 259 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie pomimo istniejących i potwierdzonych w stosowny sposób okoliczności oraz przesłanek przepisem tym przewidzianych;

II. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść postanowienia, a to art. 257 k.p.k. poprzez niezastosowanie;

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę postanowienia, polegający na uznaniu, iż ze strony podejrzanej grozi obawa bezprawnego utrudniania postępowania karnego i w efekcie zastosowanie najsurowszego środka zapobiegawczego.

W konsekwencji podniesionych zarzutów, skarżący wniósł o uchylenie tymczasowego aresztowania, względnie zastosowanie innego, alternatywnego środka zapobiegawczego w postaci poręczenia majątkowego lub dozoru policji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy podejrzanego nie jest zasadne i na uwzględnienie nie zasługuje.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił, iż w niniejszej sprawie występuje ogólna przesłanka dla zastosowania środków zapobiegawczych określona w art. 249 § 1 kpk, a wynikająca z dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez podejrzaną zarzucanego jej przestępstwa, co zresztą nie jest kwestionowane także przez skarżącego.

W sprawie istnieją też przesłanki szczególne wskazane w art. 258 § 1 pkt 2 kpk i art. 258 § 2 kpk.

Podejrzanego zarzucono – wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami – popełnienie oszustwa tzw. metodą „na krewnego”, które to czyny mają wydzźwięk niezwykle naganny, również w odbiorze społecznym. Zorganizowany charakter tego procederu, podział ról, wielość osób w nim uczestniczących, wpływa niewątpliwie na ocenę wagi zarzucanego czynu i jego stopnia społecznej szkodliwości, co ma bezpośrednie przełożenie na wymiar ewentualnej kary pozbawienia wolności, w przypadku wydania wyroku skazującego. Rację ma obrońca podejrzanego, że stosowania tymczasowego aresztowania w przedmiotowej sprawie nie może uzasadniać ewentualny udział podejrzanego w sprawach o podobnym modus operandi, niemniej jednak prawdopodobieństwo popełnienia przez S. K. (1) konkretnego, zarzucanego jej czynu nie budzi wątpliwości. Słusznie w tym aspekcie Sąd Rejonowy wywiódł, iż istnieje uzasadniona obawa, że podejrzana, przebywając na wolności, będzie próbowała uzgadniać z osobami biorącymi wraz z nią udział w przestępczym procederze wspólną wersję zdarzeń, czy też zacierać ślady przestępstwa.

Dodać również należy, że na obecnym (wstępnym) etapie postępowania art. 258 § 2 kpk może stanowić samoistną przesłankę zastosowania tymczasowego aresztowania, a sam fakt możliwości orzeczenia surowej kary zawiera obawę zakłócania prawidłowego toku postępowania.

W tych okolicznościach, nie ulega wątpliwości, iż zasada wyrażona w treści art. 257 § 1 kpk nakładająca karnoprosowy przymus minimalizacji środków zapobiegawczych poprzez zastosowanie środka najmniej dotkliwego dla sprawcy i jego rodziny, a wystarczającego dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, nie ma zastosowania, albowiem na obecnym etapie postępowania zastosowanie innego niż tymczasowe aresztowanie środka zapobiegawczego byłoby niewystarczające.

Niezależnie od powyższego, Sąd Okręgowy, dokonując instancyjnej kontroli zaskarżonego postanowienia, wyeliminował z podstawy prawnej zastosowania tymczasowego aresztowania pkt 1 § 1 art. 258 k.p.k. Podejrzana ma stałe miejsce zamieszkania, stąd też obawa ukrywania się jest jedynie hipotetyczna. Przesłanka ta nie została zresztą w żaden sposób uzasadniona przez sąd I instancji.

Wbrew twierdzeniom zawartym w zażaleniu, w sprawie nie zaistniały przesłanki z art. 259 k.p.k. Odstąpienie od tymczasowego aresztowania ze względu na stan zdrowia jest możliwe nie w każdym przypadku występowania u osoby podejrzanego/ oskarżonego jakichkolwiek problemów zdrowotnych, ale jedynie wtedy, gdy pobyt w jednostce penitencjarnej stanowiłby poważne niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia i też wyłącznie wtedy, gdy szczególne względy nie stoją na przeszkodzie, by nie był stosowany izolacyjny środek zapobiegawczy.

W przedmiotowej sprawie przesłanki z art. 259 § 1 pkt 1 k.p.k. nie zostały wykazane przez skarżącego. Do zażalenia zostały dołączone zaświadczenia lekarskie z 2004 r., z których nie sposób logicznie wywnioskować, że podejrzana również aktualnie winna zostać objęta stałą i systematyczną opieką hematologiczną, gdyż w przeciwnym wypadku – jej życiu czy zdrowiu będzie zagrażało poważne niebezpieczeństwo. Podejrzana została zresztą zbadana przed przyjęciem do aresztu śledczego i nie zostały wykazane przeciwwskazania do zastosowania wobec niej izolacyjnego środka zapobiegawczego. Z aktualnej opinii z aresztu śledczego (z dnia 24 stycznia 2013 r.) – sporządzonej po przeprowadzeniu badania S. K. (1) – wynika, że może być ona leczona w zakładzie karnym. Prawidłowo zatem sąd

I instancji ustalił, iż w areszcie śledczym podejrzana będzie miała zapewnioną opiekę medyczną. Dodać należy, że w razie stwierdzenia jakiegokolwiek zagrożenia dla jej zdrowia z pewnością zostaną podjęte odpowiednie działania przez sędziego penitencjarnego (art. 118 k.k.w.).

Zaświadczenia lekarskie z 2012 r. dotyczą natomiast osoby innej niż podejrzana (D. K.). Wskazać należy, że fakt zaleconej rehabilitacji matce podejrzanej nie uzasadnia przekonania, że podejrzana musi sprawować nad nią osobistą opiekę.

Mając powyższe na względzie, orzeczono jak w sentencji.